

Internacia Asocio de Libera Penso
Internacia Asocio de Libera Penso
Internacia Asocio de Libera Penso

Aktoj de la Internacia Konferenco de la 7-a kaj 8-a de aprilo 2023

"Por la Apartigo de Eklezioj, Religioj kaj Ŝtatoj!"
Por la nuligo de la Konkordatoj!
Por la fino de la privilegioj donitaj al Religioj! »

- RESUMO -

- La Paskaj sonoriloj sonis ĝoje por Libera Penso de Christian Eyschen

La Internacia Konferenco: • Bonveniga

parolado de Jean-Sébastien Pierre • Enkonduko de Michel Godicheau • La posteularo de la Chevalier de La Barre de Jean-François Chanet • Dek kvar konkordatoj en la Eŭropa Unio de Dominique Goussot • La Eklezio kaj la Ŝtato en la Nordiaj landoj de Christian Lomsdalen, • Paoli kaj Sekularismo en la Korsika Konstitucio de Philippe Guglielmi • Ŝtata enmiksiĝo en islaman kultado en Belgio de Yves Eeckman

- La Interkonsentoj inter Hispanio kaj la Sankta Seĝo de 1979 de Pablo G. Torral • Klerikismo en Latin-Ameriko kontraŭ laikismo de Elbio Laxalte Terra • La riĉeco de religiaj institucioj en Libano de Georges Saad • La Konkordato en Italio de Maria Mantello • La Ortodoksa Eklezio, oficiala religio en Grekio? de Stratos Kalaitzis

- La Reich Konkordato de 1933 de Carsten Frerk • La rilato inter Eklezio kaj Ŝtato en Britio de Stephen Evans • Dek ses vortoj: la kasacia kortumo aŭ la forigo de la Unua Amendo-dispozicioj rilatigantaj al la Apartigo de la 'Preĝejo kaj Ŝtato de Rob . Boston • Preĝejo kaj Ŝtato en Ukrainio (2014-2022) de Miĥail Borisovitch Konaŝev • La Statuso de Klerikala Escepto en Alzaco-Moselo kaj la eksterlandaj malestimaj statutoj de Jose Arias

- Konkludoj de Christian Eyschen • Internacia deklaro adoptita

La Renkontiĝo en Montmartre: • Parolado de

Nicole Aurigny por Libera Penso • Parolado de Jean-François Cocquet por la Sekcio Abbeville de la LDH • Parolado de Marianne Feltrin por la Asocio de Amikoj de la Pariza Komunumo 1871

- Mesaĝo de Charles Conte por la Eduka Ligo

La Frata Bankedo de Malsana Vendredo: • Parolado de Bernard Guillon por la Unio de Ateistoj • Parolado de Benoît Schneckenburger por Libera Penso • Parolado de Keith Porteous Wood por la Nacia Sekulara Societo • Parolado de Sylvie Midavaine por Libera Penso

Paskaj sonoriloj ĝoje sonoris por Libera Penso

Ni longe memoros la semajnfino de la 7-a kaj 8-a de aprilo 2023, kiu sendube estis bonega momento por la Libera Penso precipe kaj por la sekulara agado ĝenerale.

Ĝi komenciĝis per la proklamo de la Ŝtata Konsilio ke ĝi malakceptis la apelacion de la urbo Sables d'Olonne pri la statuo de " Saint-Michel " kiu devis, per juĝoj en la Unua Administra Kazo tiam sur Apelacio, esti forigita de la publika placo. La urbo Les Sables d'Olonne petis al la Ŝtata Konsilio nuligi ĉi tiujn du decidojn de la Administra Justeco.

La Ŝtata Konsilantaro, la plej alta instanco de administra justeco, rifuzis tiun ĉi apelacion, signifante ke la statuo devis esti movita " manu-militari ", kio estis logika por statuo venerata de la Paraŝutsoldatoj, kiuj faris same bone en Les Sables d. — Olonne ol en Diên Bien Phu.

Ekstredekstra amaskomunikilaro komentis la aferon: " La sekularistoj de Libera Penso povas ĝoji en ĉi tiu Sankta Vendredo. Kaj kiel Poncio Pilato, antaŭ 2000 jaroj, ĝi (la Ŝtata Konsilantaro) lavas siajn manojn de ĝi. » La ĵurnalisto evidente havas malbonan scion pri la historio de kristanismo, religion, kiun ŝi tenas ĉe la pinto de siaj deziroj. La vera demando starigita de Poncio Pilato al Jesuo, laŭ la legendo brodita por la mito de Kristo, estis " Kio estas vero? " », demando, al kiu la Krucumito neniam respondos. La problemo do ne venas al simpla manlavado.

Kaj jes, mia bona sinjorino, ni estis jubilaj kaj des pli. Se vi scius...

- Ni ĝoje organizis la 7-an kaj 8-an de aprilo 2023 internacian Konferencon por Nuligo de Konkordatoj, oficialaj Eklezioj, establitaj religioj kaj por subpremado de iliaj nedece akiritaj privilegioj kaj posedaĵoj.

Antaŭ interesata publiko, reprezentantoj de Libera Penso el Francio, Anglio, Urugvajo, Italio kaj laikaj asocioj el Germanio, Usono, Norvegio, Grekio, Rusio kaj Libano prezentis la situacion en siaj respektivaj landoj, sub la egido de la Eŭropa Oficejo por la Kunordigo de Libera Penso kaj Internacia Asocio de Libera Penso. Oni tiel analizis kaj prezentis la lokon de la 14 Konkordatoj en la Eŭropa Unio . La loko de la escepta klerikala statuto de Alzaco-Mozelo ankaŭ estis diskutita kaj ĝia nuligo estis postulita.

Philippe Guglielmi, Honora Prezidanto de Laïcité-Liberté, prezentis kun feliĉo kaj precizeco la respublikanan kontribuon de Pasquale Paoli kaj sekularismon en la Korsika Konstitucio de 1755-1769.

Christian Eyschen, Proparolanto de la AILP prezentis la konkludojn de la laboro de ĉi tiu Internacia Konferenco prezentante la Internacian Deklaracion (vidu sube).

- Ni ankaŭ ĝojis restaŭrigante la originan Statuon de la Chevalier de la Barre, martirigitan de la Katolika Eklezio kaj la Monarĥio de la Antikva Reĝimo, pro ne esti salutinta religian procesion, en ĝia originala loko en 1905, antaŭ la konata baziliko. kiel la " Sankta Koro de Jesuo ", intencita por pentofari " la krimojn de la Pariza Komunumo " .

La Kavaliro de la Baro fariĝis la simbolo de libereco de konscienco kaj Libera Penso.

Ĉi tiu statuo, inaŭgurita dum la Monda Kongreso de Libera Penso en 1905 en Parizo en la momento de la voĉdono pri la leĝo de Apartigo de Eklezioj kaj Ŝtato, antaŭ amaso de 25 000 manifestaciantoj, ĉiam estis neeltenebla por la dungosoldatoj de la Reago . .

Tiel la Episkopejo de Parizo havis ĝin movita en 1926 al Square Nadar sub la Butte Montmartre. En 1941, la nazioj, kun la subteno de la Vichy-Reĝimo, malkonstruis ĝin kun ĉiuj statuoj de la humanistoj, la sekularistoj, la filozofoj de la klerismo, la framasonoj, por fari kanonojn el la reakirita bronzo. Sed la statuoj de la "sanktuloj" kaj Johana de Arko estis ŝparitaj de la faŝisma kaj korporacia furiozo.

Granda publiko de liberpensuloj kaj sekularistoj, antaŭ amaso da tre interesitaj turistoj kaj laŭregule informitaj per libera Pensfolio en pluraj lingvoj klariganta la signifon de la renkontiĝo, amasiĝis antaŭ la statuo restarigita omaĝe al François-Jean Lefebvre de la Trinkejo.

Standardo titolita "Vivu la Pariza Komunumo!" » estis starigita antaŭ la statuo, tiel ligante la pasintecon, la nuntempon kaj la estontecon, ĉar « La Pariza Komunumo estos la estonteco de la mondo ». Estis ankaŭ multaj Ruĝaj kaj Nigraj flagoj de Libera Penso.

Siavice Nicole Aurigny, vicprezidanto de Libera Penso, Jean-François Cocquet de la Ligo pri Homaj Rajtoj de Abbeville (kie estas ankaŭ monumento omaĝe al la Chevalier de la Barre) kaj Marianne Feltrin de Amikoj de la Pariza Komunumo prenis la etaĝo por bonvenigi ĉi tiun eventon, ni diru ĝin strikte HISTORIQUE. Estis bonega momento de komuna emocio.

La Instruista Ligo, kiu gastigos la Statuon por konstanta ekspozicio ĉe sia nacia ĉefsidejo, salutis la Kunvenon per mesaĝo de subteno kaj simpatio (vidu sube). Dum la Internacia Konferenco, Jean-François Chanet, Vicprezidanto de la LDE, finis siajn tre detalan rimarkojn pri la Kavaliro per ĉi tiu formulo: "La donaco de la statuo fare de Libera Penso devigas la Edukan Ligon al sekularismo kaj transdoni al gejunuloj. la signifo de la Martirio de libereco de konscienco. »

• Ni finfine kaj denove jubilis dum la Nesana Vendreda Bankedo okaze de "Sankta Vendredo", kiu okazis en la grandioza Festejo de la 18-a-jarcenta Urbodomo. distrikto de Parizo, pro iniciato de la Unuiĝo de Ateistoj, kiun ni kore dankas pro tiu ĉi markita kaj notita Frateco kaj kiu estos utila por la estonteco.

Sub la prezidanteco de Benoît Schneckeburger, Vic-Ĝenerala Sekretario de Libera Penso, 80 partoprenantoj varme festis. Li faris instruan kaj iom humuran paroladon por klarigi la religiajn malpermesojn de ĉiuj religioj, kiuj subpremas la Homaron kaj la homan konsciencon.

Tiam Keith Porteous Wood, Prezidanto de la Nacia Sekulara Societo (Angla Libera Penso) kaj agnoskita fakulo ĉe UN, faris strukturitan kaj detalan prezenton pri la seksaj krimoj de la katolika pastraro kaj la batalo por kompenso por iliaj krimoj, per la situacio de malsamaj landoj. Li rememorigis la rolon de la Internacia Asocio de Libera Penso en la agado por ke justeco estu farita al ĉiuj viktimoj de ĉi tiuj malestimindaj krimoj.

Bernard Guillon - Prezidanto de la Unio de Ateistoj, sekvante Raymond Roze des Ordons alportis la mesaĝon de ĉi tiu asocio amike al Libera Penso kaj detaligis ĝiajn analizojn kiuj povus havi nuancojn kun tiuj de la Liberpensuloj. La problemo de la Unio de Sekularistoj ne ekestus, se ni ĉiuj estus samaj kaj konsentus pri ĉio. Niaj diferencoj pli riĉigas nin ol ili disigas nin.

Fine Sylvie Midavaine el la Plenuma Oficejo de Libera Penso legis prezenton pri sekularaj esploroj pri la posedaĵo de la Katolika Eklezio. Ni scias, ke almenaŭ, ĝi havas almenaŭ 8 miliardojn da eŭroj (kaj ĉi tio sen la havaĵoj de Kongregacioj kaj religiaj Fondaĵoj) por ripari la seksajn krimojn de ekleziuloj. La Sekularaj Inventaroj estis publikigitaj en la libro de Dominique Goussot pri la riĉaĵoj de la eklezio. Konklude, ŝi memoris la pozicion de Libera Penso : " La Eklezio devas pagi por siaj krimoj, la Eklezio povas pagi, ĝi havas la rimedojn ".

Ĝi estis bona " dika " Bankedo en la historia tradicio de Libera Penso.

La ekstremdekstra Reago volis igi la temon de religiaj statuoj en novan krucmiliton kontraŭ Sekularismo kaj libereco de konscienco por marki la klerikan Rekonkeron de la " teritorioj ". La malplej ni povas diri estas ke ĝi estis plejparte malhelpita de la ago de Libera Penso kaj ke ĝi rezultigis pli kaj pli mordajn malvenkojn por la Bas du Front kaj la Goupillon-entuziasmoj. . " Saint-Michel " en Les Sables d'Olonne anoncas la foriron al publika al privata ekzilo de la " Virgulino " de Flotte-en-Ré. Dura lex, sed lex, do iras laika leĝo.

Du - Nulo!

Sed ĉar la Reago volis fari ĝin afero kaj batalo, estas klare ke la Libera Penso plejparte kondukas al la punktoj:

- La Monumento omaĝe al la 639 Pafo ekzemple en Chauny (Aisne)
- La origina Statuo de la Chevalier de la Barre en Montmartre, tiam ekspoziciita en la ĉefsidejo de la Ligue de l'Enseignement en Parizo

Dum por la ekstremdekstra Reago, ĝi estas malvenko por ĉiuj statuoj, kalvarioj, katolikaj naskiĝoj en urbodomoj, ktp, kiujn ĝi defendis kontraŭ la Leĝo de Apartigo de 1905.
Eklezioj kaj la Ŝtato.

Urbestroj kiuj okupiĝas pri ĉi tiuj mallongperspektivaj aferoj devus zorge pripensi la blokiĝon (kaj eble pli, ĉar ili devus respondi pri ilia uzo de publikaj monrimedoj por klare kontraŭleĝaj agoj) kien kondukas ilin la ekstremdekstra Reago, kio estas pleonasta termino.

Ne estas tiel facile turni la radon de la historio malantaŭen.

Christian Eyschen,
Ĝenerala Sekretario de Libera Penso
Proparolanto de la Internacia Asocio de Libera Penso

Bonvena parolado

Karaj amikoj, Liberpensuloj, Ateistoj, Humanistoj tra la mondo,

Estas al mi grandega plezuro bonvenigi vin al Parizo por ĉi tiu internacia konferenco dediĉita al la demando de konkordatoj.

Parizo estas bela urbo, kiu allogas turistojn el kvin kontinentoj, sed ĝi estas ankaŭ urbo, kiu spertis la plej furiozajn batalojn por libereco. Estas do malpli la Parizo de poŝtkartoj ol tiu ĉi Parizo de revoluciaj luktoj, kiu estos por ni la kadro de ĉi tiu konferenco. Jen la profunda signifo de la remontiĝo de la statuo memoriganta la martirecon de la juna Chevallier de La Barre antaŭ la baziliko de la "Sankta Koro", kondiĉigita de rajtigo de la Gubernio, kiun ni ne kontrolis.

Kiel vi evidente scias, la Pariza Polica Gubernio estas tre okupata ĉi tiuj tagoj. Francio iras de strikoj al potencaj manifestacioj kontraŭ pensireformo rifuzita de la granda plimulto de la loĝantaro. Ĉar ni estas en la periodo de la kristanaj paskaj ferioj, okazas, ke procesio de la "krucstacioj" gvidata de la Episkopo devas pasi proksime de ĉi tiu placo, kie la statuo estis unue starigita en 1906. Ni ne ni ne serĉu konfrontiĝon. , ni estas ankaŭ por religia libereco, sed povus esti, ke inter la procesianoj estas aktivuloj, kiuj havas, milde diri, neniun simpatian por libereco de penso, same kiel por libereco de konscio. En la momento de ĉi tiu parolado mi havas la respondon de la gubernio: Ni rajtas tion fari.

La Parizo, kiu estas al ni kara, estas tiu de la ŝtormo de Bastille en 1789, de la barikadoj de 1830 kaj 1848, de la "Fonto de la Popoloj", tiu de la Pariza Komunumo kiu, dum sia mallonga ekzistado klare eldonis leĝon pri apartigo de Eklezioj kaj Ŝtato. Inspirite de tiu de 1795, sed eĉ pli kaj pli klara, ĝi metis finon ene de la ĉefurbo al la Konkordato de 1804 pro imperiestro Napoleono la 1-a. La Versajla reago, kun la terura subpremo, kiu ĉesigis la parizan ribelon, reestablis tiun Konkordaton, kiu estis pie konservita per du sinsekvaj rojalistaj restarigoj. La Eklezio denove estis ligita al la Ŝtato, integra parto de ĝi malgraŭ la proklamo de la Respubliko. La Deputitinstanco estis ĉefe rojalista, legitimisma kaj katolika.

Tiu ĉi stato daŭris ĝis 1905. La respublikanaj fortoj akiris impeton kaj komencis liberigi la Lernejojn kaj la gazetaron de la influo de Katolikismo. Tiuj estis la sekularaj Ferry kaj Goblet-leĝoj, tiam la leĝo pri gazetara libereco. La laika lernejo estis fondita. La Eklezio komencis krii, ke la infanoj estas forprenitaj de ili - estis tempo. En 1901, ekzistis la leĝo pri asocioj, unu el la plej liberalaj en la mondo kaj fine en 1905, la granda leĝo pri Disigo de Eklezioj kaj Ŝtato definitive ĉesigante la napoleonan konkordaton. La Ŝtato hejme, la Eklezio hejme diris la granda poeto kaj Liberpensulo Victor Hugo.

Liberala leĝo, la leĝo de 1905 garantiis religian liberecon per libereco de konscio, io al kio francaj liberpensuloj, kiel ĉiuj Liberpensuloj en la mondo, estas plej ligitaj.

Nur la karakterizita apartigo de la religia kaj la civila permesas tion plene. Okazis tiel en Francio, okazis aŭ okazos malsame en aliaj landoj, ene de aliaj nacioj. En Usono, estas la Unua Amendo de Jefferson kiu certigas ĉi tiun Apartigon. En Portugalio, ĝi estis establita de la Revolucio de la Diantoj, tamen la lando estas subskribinto de Konkordato kun Vatikano. En multaj landoj, ekzistas organikaj ligoj inter

Eklezioj kaj la Ŝtato aŭ, kiam ne ekzistas Eklezio, inter religio kaj la Ŝtato. Kiam tiuj ligiloj prenas la formon de traktato, ili estas konkordatoj, kio estas la temo de nia konferenco.

Ni publikigis tutan libron pri " Sekularismo en Eŭropo ". Li faras bilancon de ĉi tiu kontinento. Ekzistas multaj konkordatoj tie, ankaŭ en la resto de la mondo. Tamen, tra la planedo, la sekularigado de socioj progresas. Homoj disiĝas de religiaj diktaĵoj. Ĝi estas socia movado. Ĝi iras man en mano kun publika edukado, kies efikoj estas bedaŭrindaj fare de pastroj, rabenoj, monaĥaj imamoj kaj guruoj. Religia praktiko malpliĝas. Preĝejoj kaj aliaj temploj malpleniĝas, kaj samtempe sin asertas la postuloj pri rompo kun religiaj preskriboj.

La irana popolo postulas laikecon! Pollando, konsiderata unu el la filinoj de la Katolika Eklezio, vidas amasajn manifestaciojn por libereco de abortigo. Irlando, laŭdire katolika lando, pasas progresemajn leĝojn pri tiuj temoj. Hispanio, Belgio, Nederlando kaj Svislando pasas pli progresintajn leĝojn pri fino de vivo ol en nia lando. Ĝi estas granda internacia movado!

Pri Francio, ni ne kredu, ke ĝi estas nedifektita de iu ajn konkordato. La kolizioj de 1870 kaj 1914 kun Germanio signifis ke tri departementoj en la Nordoriento de la lando daŭre estis kondiĉigitaj de konkordareĝimo. Franca Liberpensado daŭre postulas ĝian denuncon . Tio ne estas ĉio! En niaj ceteraj kolonioj de Gujano, Majoto, Valis kaj Futuna, Saint-Pierre kaj Miquelon, Nov- Kaledonio kaj Polinezio, rilatoj kun la Eklezio estas regitaj per la Mandel-dekreto de 1939. En Gujano, ĝi estas rekte Reĝa Preskribo de reĝo Karlo la 10-a . , tiu, kiun la Revolucio de 1830 forpelis, kiu daŭre validas.

Kaj nia lando daŭre suferas atakojn de la " Rekonkero " de la katolika ekstremdekstra kiu, kie ajn ĝi havas urbajn konsilistojn, instalas kristanajn infanvartejojn en urbodomoj, foje en regionaj hoteloj en Lyon, Melun, Béziers, Nantes, statuojn en la publiko. placo, ĉe Ploërmel en Bretonio, ĉe Publier en Savoie, ĉe Sables-d'Olonne en Vendée, ĉe La Flotte-en-Ré en Charente-Maritime. Ni senlace alportas la aferon antaŭ la Tribunaloj kaj ni venkas, ĉar la artikolo 28 de la leĝo de 1905 klare diras: " Estas malpermesite, estonte, starigi aŭ meti ajnan religian signon aŭ emblemon sur publikajn monumentojn aŭ en iu ajn publika loko, escepte de konstruaĵoj uzataj por kultado, tombaj terenoj en tombejoj, funebraj monumentoj, same kiel muzeoj aŭ ekspozicioj. »

Ili scias ĝin, kaj tamen ili faras tion kaj krias ne kontraŭ la Kortumoj, kiuj deklaris la Leĝon, sed kontraŭ la Libera Penso , akuzita je " wokismo " pri " praktikado de Cancel-Kulturo " kaj kompreneble pri favorado de Islamo, ĉar ni ne rekonas la supereco de la " kristanaj radikoj " de Francio, kaj preter Eŭropo. Ĉio ĉi estas nur gestado, sed estas la leĝo mem, kiun ili volas minaci kaj pridubi.

Ni defendas ĝin paŝon post paŝo.

Mi ne diros pli. Ni havas grandiozan platformon kaj mi kore dankas ĉiujn eksterlandajn delegaciojn, ĉiujn iliajn prelegantojn, ĉiujn niajn kamaradojn kaj amikojn el la Kvin kontinentoj , kiuj venis por paroli kaj interŝanĝi en ĉi tiu konferenco. Ĝi promesas esti ekscita. Bonvenon! Kaj bonvenon al la Frata Bankedo, kiu okazos ĉe la urbodomo de la 18-a arondismento, en Montmartre, ĉi tiu revolucia mekao malbeligita de la abomena baziliko Sacré-Cœur starigita kiel kondamno de la Pariza Komunumo post ĝia dispredado.

Bonvenon al la inaŭguro de la kopio de la statuo de la torturo de la Chevalier de La Barre kiel ĝi estis starigita sub la mano de Armand Bloch en 1906, ĉe la piedo mem de la Sacré-Cœur kaj la tagon post la leĝo de apartigo. Tiu ĉi torturo, farita en 1766, markas la ruĝecan feron de honto

la Katolika Eklezio tiam nedissolveble ligita al la absoluta potenco de reĝoj. Se ni povas, ni remetos ĉi tiun historian statuon en ĝian ĝustan lokon!

Mi nun deklaras la konferencon malfermita!

Parolantoj povas paroli en la lingvo de sia elekto. Ni disponigis tradukojn en tri lingvoj: la franca, la angla kaj la hispana por tiuj, kiuj antaŭsendis siajn tekstojn.

Por la aliaj, tio estos farita poste en la Konferencaj Aktoj.

Jean-Sébastien Pierre,
Prezidanto de Franca Libera Penso
Membro de la Internacia Konsilio de AILP

Enkonduko

Karaj kamaradoj, karaj amikoj,
Gesinjoroj,
Dankon pro via ĉeesto.

Ĉi tio certe ne estas la unua fojo, ke ni pritraktas la temojn, kiuj koncernos nin dum ĉi tiuj du tagoj, sed estas la unua fojo, ke ni pritraktas ilin en tiel danĝera periodo por la tuta mondo.

Armitaj konfliktoj estas kutime ŝanco por religioj manifestiĝi proklamante ke ili estas por paco... kaj benante armilojn kaj batalantojn. Ĉi tio apenaŭ favoras al libera penso.

Kaj tamen, mi esperas, ke ni povas mezuri ĝin en komunikado, ŝajnas al mi, ke la celoj, kiujn ni persekutas, progresis en pluraj lokoj de la planedo. En la kaoso, kie regas malfortikeco, timo kaj oficialaj aŭ neoficialaj armitaj bandoj, ni celas pluvivi prefere ol prepari por la estonteco, sed ankaŭ tial gravas konferencoj kiel ĉi tiu: ni estas liberaj kaj aktivaj virinoj kaj viroj en la socia batalo. kie morgaŭ estas preparita.

En 2017, en Metz, ni okazigis gravan konferencon pri la demando de konkordatoj, sed ankaŭ provoj de religioj kapti instituciajn aŭ simbolajn poziciojn.

Dum ĉi tiu konferenco, ni atingis tre larĝan interkonsenton, irante multe preter la AILP. Komuna orientiĝa teksto estis ellaborita: Mi memorigas al vi hodiaŭ tion, kion ni skribis: "La nacia leĝaro estas tre diversa kaj la ekzisto de la Apartigo de Eklezio kaj Ŝtato evidente estas maltrankvila subteno por egalrajtigoj. Tamen, ĉi tiu ofensivo havas konsekvencojn preskaŭ ĉie: rezisto de la Lordoj-Episkopoj en Britio, diskuto pri la " bioetika leĝo " en Francio, pri la civila stato aŭ kremacio en Grekio, pri la libereco de cirkulado en multaj landoj, ne al. menci la hororon de la 33.000 viktimoj dronitaj en Mediteraneo, nerektaj viktimoj de fortikaĵpolitiko, kiun asertas la plej reakciaj klerikalaj manifestaciintoj.

Aliflanke, se parto de eŭropaj kristanaj fundamentistoj partoprenas, aŭ memvole okupiĝas pri la krucmilito de la rasisma kaj naciisma dekstro, alia parto, pli inteligenta kaj pli civilizita sed ne malpli insida, provas kapti la ŝancon, kiun proponas la nova eŭropano. religia pluralismo, el kies protagonistoj kelkaj neniam devis alfronti la sekularigon kaj sekularigon de niaj socioj, por provi ilin pridubi kaj renversi: kaj eĉ uzante sloganojn false progresemaj.

Male al la unua, ĉi tiuj tre volonte kundividus siajn privilegiojn kun la novaj religiaj ĉeestoj – pli dinamikaj kaj senbridaj – ĉar ili komprenas, ke tio estas la prezo, kiun oni nepre devas pagi por ilin konservi, kaj por provi restarigi la superregon de la religio. en publika spaco.

Kvankam ŝajne tre malsamaj, tiuj du strategioj konverĝas kun la celo detruigi sekularismon kaj la neŭtralecon de publikaj institucioj kaj redoni al kredantaj civitanoj kaj iliaj kredoj dignon pli altan ol tiu de nekredantaj civitanoj kaj iliaj vivstiloj. . »

La parto de la teksto, kiun mi ĵus legis al vi, estis skribita en tiu ĉi formo de la tiama Prezidanto de la Eŭropa Humanisma Federacio.

Kvin jarojn poste, post la Internacia Kongreso de AILP okazinta en Madrido antaŭ unu jaro, la Eŭropa Oficejo por Kunordigo de Libera Penso kaptis la proponon pri konkretaj agoj celantaj parlamentanojn pri la demando de Lernejo. Kompreneble estas al la asocioj de liberpensuloj en ĉiu lando fari la necesajn iniciatojn, sed kio estas la celo? La celo estas formuli la instituciajn kondiĉojn de la libereco de konscio por kiu la Chevalier de la Barre donis sian vivon. En iuj kazoj ĉi tio permesas al ni antaŭeniri, en aliaj kazoj ĝi permesas al ni rezisti kaj poste rekomenci progreson. Estas ekzemploj en Belgio, Francio, Grekio kaj certe aliloke.

Se en ĉi tiu konferenco ni povus formuli oficialan perspektivon, por ke, post kampanjo de organizoj de Libera Penso kaj iliaj amikoj al Parlamentanoj, delegacio renkontu la Prezidantecon de la Parlamenta Asembleo de la Konsilio de Eŭropo, ni estus farintaj paŝon.

Kompreneble, nia pripensado ne limiĝas al Lernejo, kompleta Disiĝo estas la garantio de libereco de konscienco, kiu donas plenan aliron al la statuso de civitano. Tiu ĉi disiĝo tamen ne baziĝas sur modelo kaj ne estas netuŝebla.

Ĝi ne baziĝas sur modelo, ĉar la historiaj rilatoj inter religioj kaj la Ŝtato estas malsamaj en Irako, Libano, Urugvajo, Argentino, Britio, Francio, Svislando, Hispanio kaj Tunizio. Ne ekzistas modelo, sed ĉiuj ĉi tie scias, ke tio signifas la foreston de publika financado de religioj kaj la foreston de oficiala religio.

Ĝi ne estas netuŝebla, ĉar ĝiaj kontraŭuloj konstante pridubas ĝin. Kaj ŝajnas, ke tiuj kontraŭuloj havas modelojn: teokratiaj modeloj aŭ konkordaraj modeloj, dependas.

Kiam ili estas en delikata pozicio, religioj akceptas konkordatojn vole-nevole, sed la noveco fine de la 20-a jarcento estis prefere postuli konkordatojn aŭ samtipajn interkonsentojn. Hodiaŭ en Francio, la Ŝtato, preter sinsekvaj registaroj, sed kun la aŭtoritata stigmo, kiu karakterizas la Macron-prezidantecon, deziras organizi religiojn kaj precipe Islamon. Ŝajna paradokso estas, ke ĉi tiuj rimedoj, kiuj limigas la liberecojn de ĉiuj (inkluzive de religioj!) foje rezultigas etendon de financado al novaj kredoj.

Sed same kiel la konkero de Apartigo nepre inkluzivas instituciajn modifojn kiuj protektas demokratiajn liberecojn, la malsovaĝigo de religioj fare de la Ŝtato nepre inkluzivas

pridubado de ĉiuj demokratiaj liberecoj, kiun kelkaj el la 500 000 francaj asocioj libere formitaj inter civitanoj realigas hodiaŭ kaj kiuj devas submetiĝi al la tiel nomata " Respublikana Devontigo Kontrakto ". La sekvantaroj estas do en la minacata amplekso: gazetara libereco, municipaj liberecoj, libereco de entombigoj, familia juro ktp.

Ĉi tiu konferenco estas ankaŭ tie por ke ni povu ekzerci nian devon de viglado.

Mi volas vidi signon en tio, ke la statuo de la Chevalier de la Barre, fandita por fari kanonojn, estas, per sia kopio, vokita en daŭra maniero por denove atesti.

Mi dankas vin kaj deziras al vi bonan konferencon.

Michel Godicheau

Nome de la Eŭropa Kunordiga Oficejo pri Libera Penso

La posteularo de la Chevalier de La Barre, lasta franco kondamnita al morto pro blasfemo (1765-2023)

Nomi la sorton de la Chevalier de La Barre kiel " martiro " povus nur ŝajnigi ĝin kiel inversio, neeltenebla en moderna Francio, de tiu de la unuaj kristanoj. Por konvinkiĝi pri tio, sufiĉas pensi pri la Vortaro de Ricevitaj Ideoj de Flaubert : " Martiroj. Ĉiuj fruaj kristanoj estis. ". Ni scias, kion Voltaire ŝuldas al la transfiguriĝo de junulo deknaŭjara, kondamnita al morto, torturita kaj turmentita pro blasfemo en 1766 en sia naskiĝurbo Abbeville, kiel simbolo de la arbitreco de subigita justeco.al devota fervoro. Inter ĉiuj liaj postmortaj defendantoj, Voltaire faris la Chevalier de La Barre

la malvolonta heroo de rezistado al fanatikeco kaj superstiĉo. En la aĝo de 72 jaroj, li komencis la batalon por justeco kontraŭ siaj akuzantoj kaj siaj juĝistoj¹. Sen tiu ĉi batalo, kies eĥo estis plifortigita en la Granda Universala Vortaro de la 19-a jarcento de Pierre Larousse , la ideo verŝajne ne estus veninta al la Liberpensuloj. honori la memoron de la Kavaliro en la tempo de la Maldekstra Bloko kaj statuomanio².

Inter la fino de la 19-a jarcento kaj la sekvo de la Granda Milito, du verkintoj konsultis la memoraĵon de la advokato Simon Nicolas Henri Linguet dediĉita al la defendo de la Chevalier kaj du el liaj kunakuzatoj, Dominique Gaillard d'Étallonde kaj Karlo - François Moïsnel - Linguet estis la tutoro de tiuj tri knaboj en Abbeville, neplenaĝuloj dum la okazaĵoj kaj la dokumentoj de la enketo kaj la proceso konservita en la Nacia Arkivo, al kiuj Voltaire ne havis aliron . La unua el tiuj aŭtoroj estas Jean Cruppi, magistrato, deputito tiam senatano de Haute-Garonne, plurfoje ministro inter 1908 kaj 1912 (li estis Gardisto de la Sigeloj en la ministerio Caillaux en 1911-1912)³, la dua Marc Chassaingne, kuracisto leteroj kaj leĝo. Ĉi tiu katolika verkisto klopodis reviziti, zorge pri la rehabilitado de la Eklezio, la dosierojn de la viktimoj de la justeco, kiujn Voltaire defendis : kiel pruvas lia Afero Calas kaj lia Comte de Lally, sen forgesi premiitan Étienne Dolet en 1930 de la Franca Akademio⁴.

Ni povas konjekti, ke ilia komuna zorgo pri precizeco ne igis tiujn du aŭtorojn kunhavigi la saman vidpunkton pri la afero de la Chevalier de La Barre. Pli lastatempe, Jacqueline Lalouette klare montris en sia disertaĵo pri la Historio de la Libera Penso, ke en la tempo, kiam la starigo de nia publika sekularismo akcelis " la elektaj martiroj [de Liberpensuloj kaj antiklerikaluloj] estis Étienne Dolet, la

¹ Jean Goulemot, artikolo "La Barre, Jean François Le Febvre, kavaliro de", en Jean Goulemot, André Magnan kaj Didier Masseur (dir.), Inventaire Voltaire, Parizo, Gallimard, kol. "Quarto", 1995, p. 783-786. Vidu ankaŭ la aktojn de la studtago okazigita ĉe la Sorbonne en 2016, okaze de la ducent kvindeka datreveno de la prezentado: Myrtille Méricam-Bourdet (dir.), Revue Voltaire, n°17 , kazo L ' La Barre . , 2017.

² Maurice Agulhon, "La "statuomania" et l'histoire", Franca etnologio, VIII, I, 1978, represita en Histoire vagabonde, I, Ethnologie et politique dans la France contemporain, Parizo, Gallimard, "Biblioteko de historioj", 1988. , p. 137-185.

³ Jean Cruppi, Advokata ĵurnalisto en la 18-a jarcento: Parizo, Hachette, 1895: <https://gallica.bnf.fr/ark:/12148/bpt6k2079050>. Ĉi tiu verko prenas studon unue publikigitan, sub la titolo "Linguet kaj la proceso de la Chevalier de La Barre", en la Revue des Deux Mondes, vol. 128, 1-a de marto 1895, p. 123-157: <https://gallica.bnf.fr/ark:/12148/bpt6k75361n/f126.item>

⁴ Marc Chassaingne, La proceso de la Chevalier de La Barre, antaŭparolo de Jean Guiraud, Parizo, Librairie Victor Lecoffre, 1920: <http://archive.org/stream/leprocsducheva00chas#page/22/mode/2up>; id., La afero Calas, Parizo, Perrin, 1929; id., Étienne Dolet. Neeldonitaj portretoj kaj dokumentoj, Parizo, Albin Michel, 1930; id., grafo de Lally, Parizo, Societo de la Historio de la Francaj Kolonioj, 1938.

Chevalier de La Barre kaj Michel Servet⁵ ", antaŭ ol proponi zorgan studon de siaj statuoj kaj la debatoj, kiujn ili estigis dum la tempo⁶.

Ofendoj...

En la 18-a jarcento, ekzistis proksimume dek kvin krucifiksoj en la stratoj kaj sur la pontoj de Abbeville. Tiu, kiu staris sur la parapeto de la Pont-Neuf, estis, laŭ Marc Chassaigne, " la objekto de granda venero ". En la unuaj tagoj de aŭgusto 1765, li estis trovita markita kun pluraj profundaj tranĉoj, kiuj estis atribuitaj al sabrobatoj. La prokuroro de la reĝo, Hecquet, informis la ĝeneralan prokuroron de la Parlamento de Parizo, Joly de Fleury, kiu ordigis enketon. Inter la 18-a kaj la 25-a de aŭgusto estis legitaj de la prediko tri monitoroj – tio estas, leteroj adresitaj de la eklezia aŭtoritato al la fideluloj por ordoni al ili denunci, sub puno de ekskomunikado, ĉiujn riproĉindajn agojn, pri kiuj ili sciis. Ekspia ceremonio okazis la 8-an de septembro, la tago de la Naskiĝo de la Virgulino. La Episkopo de Amiens, Louis-François-Gabriel d'Orléans

de La Motte, asertis antaŭ la krucifikso, ke la malpiuloj, kiuj mutilis lin, " tiel faris sin indaj je la lastaj torturoj en ĉi tiu mondo kaj eternaj punoj en la venonta ", kio havis pli grandan efikon sur la publika menso. kiel lia fina alvoko al dia kompato por la savo de ĉi tiuj pekuloj.

Inter la dekoj da atestoj estigitaj de la monitoroj, estis unu, kiu estis decida, tiu de skermastro nomata Nature : " La Sinjoro d'Étallonde, la Chevalier de La Barre kaj la Sieur Moisnel estas ĉiuj tri en mia. armilejo, mi aŭdis ilin fanfaroni, ke en la tempo de la festo de la Lasta Sankta Sakramento, estante sur la placo de Saint-Pierre, kiam la procesio pasis, ili ne malfaris siajn ĉapelojn, ne staris ne surgenue kaj faris ia bravado pri tio. » La unua nomita, Dominique Gaillard d'Étallonde, deksepjara, estis la kvara filo de Gaillard de Boëncourt, dua Prezidanto de la Kortumo de Helpoj de Abbeville⁷.

Moisnel, deksejara orfo, havis kiel gardiston alian burĝan civitanon, Dumaisniel de Belleval, kiu « heredis la oficon de leŭtenanto en la elekto de Ponthieu kiu, sen multe da laboro, donis al li la aspekton de magistrato⁸ », kaj eniris lian gardejon kiel supernombra en la ĝendarmoj de la gvardio de la reĝo.

Koncerne François-Jean Lefebvre, Chevalier de La Barre, lia avo, generaleŭtenanto de la reĝaj armeoj, laŭdire estis la vera kreinto de la kolonio Kajena, sed lia patro malŝparis la kvardek mil pundojn da enspezo, kiujn li ĉi tiu. lasis lin kiel heredon. La infano estis kreskigita fare de farmisto tiam akceptita fare de lia onklino - en realeco lia kuzo - Anne Marguerite Feydeau, abatino de Willancourt Abbey kaj parenco de Paul-Esprit Feydeau de Brou, kiu estis Gardisto de la Sigeloj en 1762. 1763.

"Orfo kaj malriĉa, sed tre bone naskita", tia estis, por uzi la vortojn de Jean Cruppi, ĉi tiu " nevo de monaĥino [kiu] pasis por knabo kun granda estonteco ". Ni do traktis tri filojn de familio dezirantaj eniri la armean karieron.

La tri krimuloj ankaŭ estis akuzitaj de esti farinta blasfemajn rimarkojn kaj kantante la Madeleine kaj la Saint-Cyr, du malnovajn gardistajn kantojn. Serĉoj en la hejmo de la Chevalier de La Barre ankaŭ rivelis ke li posedis la Filozofian Vortaron de Voltaire kaj kelkajn " malbonajn librojn ". La junulo konfesis la faktojn sed citis, por tiel diri, mildigajn cirkonstancojn: se li ne salutis la procesion, tio estis ĉar pluvus kaj li hastis; ne temis pri la Virgulino

5 Jacqueline Lalouette, Libera penso en Francio, 1848-1940, antaŭparolo de Maurice Agulhon, Parizo, Albin Michel, 1997, p. 296-297.

6 Id., Popolo de statuoj. La skulptita festo de granduloj (Francio, 1801-2018), Paris, Mare & Martin, 2018. Vidu ankaŭ lian artikolon "La Kavaliro de La Barre", Historio de Kristanismo, n°77, septembro 2015, p. 59-63.

7 Élisabeth Clavier, "La afero de la Chevalier de La Barre. Naskiĝo de politika formo", [Sekreto/Publiko], 2005, p. 217-313, p. 288 por ĉi tiu klarigo: <http://ekladata.com/PwkDSnqlhdh8od3tqAIQn2agM7wl.pdf>. Vidu ankaŭ id., "Sankta indigno kontraŭ lumigita indigno: la afero de la Chevalier de La Barre", Franca Etnologio, nova serio, vol. 22, n-ro 3, "Vortoj de indigno", julio-septembro 1992, p. 271-290.

8 Marc Chassaigne, La proceso de la Chevalier de La Barre, op. cit., p. 24.

ke li parolis pri p..., sed pri Maria Magdalena antaŭ ŝia konvertiĝo. Al ŝia malfeliĉo, li ankaŭ konfesis preferi la Filozofian Vortaron al libertinaj romanoj.

Tamen, la elitoj de Abbeville tiam formis - kiel en multaj malgrandaj provincaj urboj, iu ajn kiu legis Balzac konscias - du klanoj ke diversaj religiaj kaj ekonomiaj motivoj kaj kelkaj malnovaj familiaj malamoj faris malamikojn. La urbestro, Duval de Soicourt, tribunala asistanto aganta kiel krima leŭtenanto, estis el la klano kontraŭa al tiu de la junuloj denunciataj. Do li kaj la prokuroro Hecquet faris, kvankam sen pruvo, la ligon inter la malbeligado de la krucifikso kaj blasfemo kaj konfuzis ilin en unu sama titolo de akuzo.

... kaj la malĝojoj

Konforme al la reguloj de krima esploro tiam validaj, la akuzitoj ne estis helpitaj de advokato en tribunalo; ilia defendo povus esti certigita nur skribante memuarojn kaj petante eksterajn intervenojn. La advokato Linguet faris kion li povis por siaj iamaj studentoj, kun la helpo de la abatino kaj prezidanto Lefebvre d'Ormesson, kiu estis interesita pri la sorto de la Chevalier de La Barre de malproksimaj parencoj. De kiu ili unue estis juĝitaj? Apud Duval de Soicourt sidis en la krimkamero de la seneskaldo de Ponthieu du elektitaj juĝistoj, Lefebvre de Villers kaj de Broutelles. Se ni devas kredi Jean Cruppi, "la unua estis bona homo, malforta kaj malvastema, kiu poste montris sin malesperigita pro la malbono, kiun li faris. Koncerne de Broutelles, li meritas apartan portreton. Li estis porkkomercisto, perdis reputacion en Abbeville. »

La 28-an de februaro 1766, tiuj viroj prononcis frazon kontraŭ la kavaliro kiu iris bone preter la rekvizicioj de la prokuroro de la King. Ĝi meritas esti plene citita : " Pro kompenso por kiu ni kondamnas lin fari honorindajn kompensojn antaŭ la ĉefa pordo de la reĝa kaj kolegiata preĝejo de Saint-Wulfram en ĉi tiu urbo Abbeville kie li estos gvidita kaj kondukata de la ekzekutisto de alta justeco en ĉaro, kaj tie, estante surgenuje, nuda kapo kaj nudaj piedoj, kun la ŝnuro ĉirkaŭ la kolo, signoj antaŭ kaj malantaŭe surhavante jenajn vortojn: Impia, blasfema kaj ekzekrebla kaj abomeninda sakrilegio kaj tenanta en sia donas torĉon da fajra flava vakso pezanta du funtojn, diru kaj deklaras per laŭta kaj komprenebla voĉo, ke malvirte kaj pro malpieco li intence pasis antaŭ la Sankta Sakramento sen demeti la ĉapelon kaj sen surgenuiĝi kaj eldiri blasfemojn menciitajn ĉe. la juĝo, kaj kantis la du kantojn plenigitajn de abomeninda kaj abomena blasfemo menciita ĉe la proceso, kaj pagis signojn de respekto kaj adoro al fifamaj libroj kaj profanis la krucsignon, la misteron de la konsekro de vino kaj la benojn en uzo en la Eklezio, pri kiu li pentas kaj petas pardonon de Dio, la reĝo kaj justeco, kaj diris lokon havante sian langon tranĉita, ĉi tiu fakto prenita en la sama ĉaro en la publika placo kaj ĉefa merkato de ĉi tiu urbo , al, sur eŝafodo kiu estos tie starigita por tiu celo, oni dehaku lian kapon kaj lian kadavron kaj lian kapon ĵetitaj en fajron en brulanta fajro, por esti reduktita al cindro kaj la cindron ĵetitaj al la vento 9. "

En ŝia Rilato pri la morto de la Chevalier de La Barre, verkita la tagon post la ekzekuto de la juna viro kaj prezentita kiel letero al la markizo de Beccaria, kiu ĵus publikigis sian faman verkon De Krimoj kaj Punoj, Voltaire komentis - kaj ĉi tiun trairejon estas citita en la artikolo en la Granda Universala Vortaro de la 19-a jarcento - la uzado de la vortoj " eksekrandaj kaj abomenindaj ": " Ĉu ĉi tiuj epitetoj de la digno de la magistrato? Malnova tablokanto ja estas nur kanto. Ĝi estas la malpeze verŝita homa sango, ĝi estas la torturo, ĝi estas la torturo de la lango elŝirita, la mano fortranĉita, la korpo ĵetita en la flamojn, kio estas abomeninda kaj ekzekrebla . »

La juĝistoj ne juĝis pri la sorto de Moïsnel nek pri tiu de Douville de Maillefeu, filo de la antaŭa urbestro de Abbeville, kaj Dumaisniel de Salveuse, la filo de lia tutoro Dumaisniel de Belleval, kiun Moïsnel estis denunciis dum sia pridemandado - antaŭ retiriĝi, kio senkulpigis ilin. Aliflanke, ili ordonis, ke d'Étallonde, kiu rifuĝis en Neŭŝatelo, tiam prusa teritorio, kaj estis juĝita in absentie, estu bruligita en kopifiguro kaj ke la Filozofia Vortaro estu disŝirita kaj bruligita.

La familio apelaciis, la dosiero estis transdonita al la Parlamento de Parizo. La Barre kaj Moïse estis malliberigitaj en la Conciergerie ĝis la Apelacia Ĉambro faris ĝian decidon. La 4-an de junio 1766, per dek kvin voĉoj kontraŭ dek, ĝi faris sian juĝon, koncize: "La Kortumo diras, ke ĝi estis bone juĝita, malbone kaj sen objekto vokita de Lefebvre de La Barre. » Por d'Alembert, la vera respondeculo de la morto de La Barre estis la kanceliero Pasquier : « Estis li — li skribis al Voltaire la 16-an de julio 1766 — kiu parolis, laŭdire, kontraŭ la libroj de filozofoj, kiujn li tamen havas en sia biblioteko kaj kiujn li eĉ kun plezuro legas, [...] ĉar li tute ne estas devota." Rememorinte, ke la juĝo estis "prezentita de la unua prezidanto persone, la estonta kanceliero de Maupeou, kiu tiel antaŭdiris sian juĝan reformon", Jean Cruppi komentis la rezulton de la proceso: "Estas klare, ke ĉi tiuj magistratoj vespere de La 4-an de junio, manĝadis kun bona apetito, kun trankvila konscienco, feliĉa esti ludinta bonan ruzon al Voltaire, kontenta ke, en ĉi tiuj malfacilaj tempoj, montris egalan hororon por la jezuitoj el kiuj ili ĵus venis 'elpeli kaj por juna Libera . Pensulo kiun ili sendis al fajro kun lia manlibro de malpieco. »

La vivo de la juna kavaliro nun dependis de reĝa graco. Malgraŭ la intervenoj de la abatino de Willancourt, de la prezidanto de Ormesson kaj eĉ de la episkopo de Amiens, Mgr de La Motte, eble " trafita de pento ĉe la vido de sia laboro¹⁰ ", Ludoviko la 15-a rifuzis ĝin. La kvazaŭa kialo estintus, ke la Parlamento montris sin nefortigebla al Damiens en 1757, "des pli kialo la persono kulpa de dia lèse-majesté ne devus esti traktita pli favore ol la kulpulo de homa lèse-majesté¹¹ ". La 1-an de julio 1766, la Chevalier de La Barre estis tial pridemandita, tiam kondukita al ekzekuto sur la foirplaco de Abbeville fare de la Ekzekutoro de la altaj verkoj Sanson, kiu venis eksplicite de Parizo, kiu kostis la trezorejon de la Reĝo kare, kiel pruvas lia stato de elspezoj. Sanson ne detenis porti dudek pundojn kiel la prezon de la forigo de la lango, kiun li tamen ŝparis al la kondamnitito. Ĉiuj raportoj emfazas ke li alfrontis torturon kaj morton kun granda kuraĝo. Lia kapo, lia korpo kaj la Filozofia Vortaro estis bruligitaj ĉe la intereso, kaj la kopifiguro de Étallonde bruligita sur proksima fajro. Laŭ la generalprovosto de la policistaro de Pikardio, kvardek brigadistoj apenaŭ povis enhavi la homamason.

Kiu, vere, se ne Voltaire, donis al la kondamno kaj torturo de la Chevalier de La Barre la grandegan simbolan valoron, kiu kunigas nin hodiaŭ ĉirkaŭ la iniciato de la Libera Penso ? Voltaire tamen ne sukcesis akiri la rehabilitadon de la Chevalier de La Barre. Ĝi estis temo de dekreto de la Kongreso de la 25-a de Brumaire Jaro II (la 15-an de novembro 1793), tio estas en la tempo kiam Chaumette organizis la kultron de la Racio en la katedralo Notre-Dame de Paris kaj prepariĝis por ke la Komunumo ordonu la fermon de la eklezioj, kelkaj tagojn antaŭ publikigo de la Respublikana kalendaro.

La afliktoj de la statuo

Naŭdek jarojn poste, nacia abono estis malfermita por starigi statuon de la Kavaliro en lia hejmurbo, kiu ankaŭ estis la urbo de lia torturo. Victor Hugo, mem okdekjara, akceptis la honoran prezidantecon de la iniciata komitato. Honora vicprezidanto estis nomumita en la persono de Gaston de Douville-Maillefeu, posteulo de unu el la kunakuzitoj kiuj estis finfine absolvitaj. La skulptisto nomumita de la komitato, Émile Hébert, kreis modelon, sed la entreprenon ĉesis tie.

Estis la Centra Konsilio de la Franca Federacio de Libera Penso kiu, en la centjariĝo de la rehabilitado, en 1893, elpensis la ideon starigi statuon en Parizo. Kvar jarojn poste estis formita komisiono sur la iniciato de la Granda Oriento de Francio. Estis tempo por relanĉi la aferon Dreyfus. La Pariza Urba Konsilio, tiam sub naciisma influo, trenis la aferon de 1900 ĝis 1904. Post la komunumaj balotoj de la 1-a kaj la 8-a de majo 1904, markitaj de la eniro en la konsilantaron de 26 socialistoj apud 18 radikaluloj, la nova plimulto decidis. La 21-an de novembro por disponigi al la komitato terenon situantan antaŭ la baziliko Sacré-Cœur .

¹⁰ Jean Cruppi, Advokata ĵurnalisto..., op. cit., p. 119.

¹¹ Voltaire, Rilato de la morto de la Chevalier de La Barre de S-ro Cassen, advokato ĉe la Reĝkonsilio, al S-ro la Markizo de Beccaria [la 15-an de julio 1766, Amsterdamo, 1768], Kompletaj Verkoj, vol. XXIX, Politiko kaj leĝaro, t. II, Parizo, ĉe EA Lequien, 1822, p. 355. Tiu ĉi versio estas konfirmita de Jean Cruppi, op. cit., p. 124.

La komitato volis fari la inaŭguron de la statuo, kiu estis plenumota de la skulptisto Armand Bloch, studento de Alexandre Falguière kaj Antonin Mercié, koincidi kun la malfermo de la Universala Kongreso de Libera Penso, la 3-an de septembro 1905. La statuo ne estante preta, ni devis kontentigi la gipsan modelon. Sed estis la okazo de kunveno de kelk mil homoj, gvidata de Marcel Sembat kaj Jean Allemane. La Internacio kaj la Carmagnola estis kantitaj, dum " la ĉapo " estis fifajfita laŭvole. Armand Bloch reprezentis la Chevalier de La Barre ĉe la intereso, ligita al fosto per ĉeno, kiel estis la kopifiguro de lia amiko d'Étallonde, kiu ne konformas al realeco ĉar li antaŭe estis senkapigita. La dediĉo surskribita sur la bazo - " Al la Chevalier de La Barre torturita en la aĝo de 19 jaroj la 1-an de julio 1766 pro ne esti salutinta procesion " - konservis nur unu el la akuzoj, tiu, sendube, al kiu la publiko de 1905 povus estinti la plej sentema, en tempo kiam streĉitecoj pro malpermesoj de procesioj per municipa dekreto ne estis maloftaj. La inaŭguro de la bronza statuo okazis, se tiel diri, sen fanfaro la 4-an de novembro 1906.

Dudek jaroj pasis, kaj la Granda Milito. En 1926, en tempo kiam la streĉitecoj ekestiĝantaj de la Dreyfus Affair kaj la Apartigo estis malpliigantaj, kio ankaŭ estis la tempo kiam Action Française estis kondamnita fare de la kurio, la statuo estis proponita al la kvadrato Nadar, sur la flanko de la tumulo, sub la preteksto de renovigo de la placo Sacré-Cœur. Kiel vi scias, dek kvin jarojn poste, la mobilizado de neferaj metaloj kaŭzis ĝian malaperon. Kiel tiu de Étienne Dolet sur Place Maubert aŭ tiu de François Arago sur la eponima bulvaro, la statuo de la Chevalier de La Barre estis malriglita kaj sendita al la gisfero en oktobro 1941.

Jarcenton post la formado de la komenca komisiono, en 1997, la Urba Konsilio de la 18-a arondismento prenis la decidon anstataŭigi la mankantan statuon kun nova inkluzive de la Asocio de la Chevalier de La Barre. konfidis la produktadon al Emmanuel Ball. La celo de la skulptisto ne plu estis reprezenti torturon aŭ torturon; la heroo estas resendita al sia juneco, al malmolesteco kaj la plezuro vivi. Metita sur la malnova piedestalo, kiu restis malplena kiel tiu de Arago ankoraŭ estas, la statuo estis inaŭgurita la 24-an de februaro 2001 fare de la urbestro de la distrikto, Daniel Vaillant, tiam ministro pri internaj aferoj.

En Abbeville, en la politike favora kunteksto de la tielnomita " Belle Epoque ", la Liberpensuloj kaj Framasonoj de la urbo finis akiri sian propran monumenton. Post la fiasko de la unua provo, nova projekto estis projektita en 1902. La monumento estis starigita sur tereno apartenanta al la Ŝtato, ĉe la bordo de la Somme-kanalo, kaj inaŭgurita la 7-an de julio 1907. Temas pri detranĉita piramido, ornamita kun bareliefo de Émile Hébert kie la Kavaliro estas reprezentita spertante la demandon. La surskribo portas la sekvajn vortojn: " En memorceremonio de la Martirio de la Chevalier de La Barre ekzekutita en Abbeville la 1-an de julio 1766, en la aĝo de 19 jaroj, por ne saluti procesion ", kaj ni povas legi pli alte sur la piramido: " Monumento starigita de la Proletaro al la kompleta emancipiĝo de la homa penso ". Sub Vichy, dum la bareliefo estis jam ĉe la Abbeville-stacio por esti ekspedita al Germanio, fervojisto riskis kaŝi ĝin en proksima rivereto. Reloĝita post la Liberigo, ĝi restas la celloko de ĉiujara ceremonio kiu kunigas la Liberpensulojn de la Somme kaj la sekularajn aktivulojn de Popola Eduko. Ni memoru ankaŭ, ke ĉi tiu monumento estis vandaligita en junio 2013 de la movado Civitas.

La enketo de Jacqueline Lalouette finfine ebligas al ni atentigi, ke ankaŭ en Gruissan oni kultivas la memoron pri la Chevalier de La Barre, kie monumento estis inaŭgurita en 1931, fronte al la preĝejo, antaŭ kiu okazas ĉiujara memorfesto organizita de Libre. Pensée de Aude.

Stranga kaj instrua postmorta destino ol tiu de la Chevalier de La Barre, sendube. Lia sorto faris lin simbolo, kiun ni ĉiam ŝatus esti universalaj – sed simbolo enskribita en evoluantaj topografio kaj memoro, tiu de lia urbo de naskiĝo kaj morto, kompreneble, sed eĉ pli eble tiu de Parizo kie lia fina frazo estis prononcita. Ekde la II-a jaro kaj la Komunumo de 1793, tempo kiu estis tiu de ĝia rehabilitado – rehabilitado kiu sumiĝis al agnosko de la rajto je blasfemo – ĝis la mobilizado de Liberpensuloj sub la Tria Respubliko, post la dispredado de la Komunumo de 1871. kaj eĉ pli en la sekvo de la Dreyfus-afero, la Chevalier iĝis infano de la Butte Montmartre.

Jen kion konfirmos la ĉi-vespere ceremonio. Sed la donaco, kiun vi volas fari el la kopio de la statuo de Armand Bloch, havas alian signifon. Ĝi devigas la Ligon de Edukado kultivi scion pri sia historio, asocia la memoron de la Chevalier de La Barre kun la defendo de la libereco de esprimo, igi ĝin, resume, la ĉiam vivanta enkarniĝo de ribelema junularo, sed konscia pri kio instigas iliajn devontigojn.

Jean-François Chanet
Vicprezidanto de la Eduka Ligo

Dek kvar konkordatoj en la Eŭropa Unio: La vera naturo de Vatikana Eŭropo

Enkonduko

Ne mankas al okulfrapaj formuloj, Jules Renard (1864-1910), la aŭtoro de la fama romano pri la malfeliĉa infanaĝo Poil de carotte¹², notis en sia Journal¹³, la 14-an de aŭgusto 1904: " La libereco de konscienco estas ne pagi pastron, kiam oni ne iru al meso. » Per kelkaj vortoj, ĝi parte resumas la spiriton de la franca leĝo de la 9-a de decembro 1905 pri la Disigo de Eklezioj kaj Ŝtato, tiam en progreso: ne pli ol ĝi ilin rekonas, la Respubliko ne subvencias religiojn nek pagas iliajn ministrojn en por garantii liberecon de konscio.

Malgraŭ la eŭropaj intelektaj fontoj de la distancigo de religio kaj politiko, la Apartigo de Eklezio kaj Ŝtato restas minoritata elekto en Eŭropo, parto de kiu obeas la regulojn de Eŭropa Unio de kristandemokratia inspiro. , kies naturo Paul Valéry antaŭdiris . : " Eŭropo videble aspiras esti regata de usona komisiono. Lia tuta politiko estas direktita tien. »¹⁴ Tamen, la konstitucia protekto de la libereco de konscio estas ĝenerale certigita, kvankam kun signifaj nuancoj, kaj en la landoj kun agnoskitaj religioj aŭ ŝtata religio, la plej multnombraj, kiel en tiuj, kiuj estigis tiun ĉi Apartigon. Krome, kiam tio karakterizas la politikan organizon de Ŝtatoj, gravaj devioj limigas ĝian amplekson, kiel, ekzemple, en Francio kaj Portugalio.

*

La intelektaj fundamentoj de la disiĝo de la Ŝtato kaj religioj en Eŭropo: limigita jura traduko

¹² Renard, Jules, Poil de carotte, Parizo, Flammarion, 2018.

¹³ Renard, Jules, Kompletaj Verkoj (1864-1910), vol. 14, antaŭparolo de Henri Bachelin, Éditions H. Simonis Empis, p. 1109

¹⁴ Valéry, Paul, Vidoj de la nuna mondo, kol. Foliaj Eseoj, Éditions Gallimard, [1931], 1988, 320 paĝoj.

Ekzameno de la rilatoj nuntempe starigitaj inter Ŝtatoj kaj religioj en Eŭropo montras, ke la apero de penso de Disiĝo de religio kaj politiko de la 17-a ĝis la 19-a jarcento ankoraŭ ne donis sian tutan frukton.

La postulo pri sendependeco de civila registaro rilate al religioj estis asertita en Eŭropo

Se la Nova Testamento prezentas la principon de la apartigo de religio kaj politiko, tamen, post kiam kristanismo fariĝis la oficiala religio en la Romia Imperio, la Katolika Eklezio asertis sin kiel esenca kolono de la Ŝtato, kia ajn formo ĝi prenas. En la kanonikaj Evangelioj laŭ Luko (XX, 25), Marko (XII, 13-17) kaj Mateo (XXII, 21), al la demando ĉu aŭ ne pagi tributon al Cezaro, Kristo respondas al la senditoj skribistoj kaj pastroj venis por meti al li kaptilon por transdoni lin al la juĝistoj: " Redonu al Cezaro tion, kio apartenas al Cezaro, kaj al Dio, kio estas al Dio. » Tamen, post kiam kristanismo estis rekonita kiel egala al aliaj religioj en la Empiro per la Edikto de Milano de 313 de Konstantino, Teodosio la Granda, per la Edikto de 380 de Tesaloniko, establis la novan konfesion, en sia Trinitarian versio, kiel la sola. universala ŝtata religio: " Ĉiuj popoloj [de la Imperio] devas kolektiĝi al la kredo transdonita al la romianoj de la apostolo Petro [...]". Tiu ĉi elstare tera konsekro forgesigos la Eklezion la principon deklaritan de Kristo kiel raportite en tri el la kvar kanonaj Evangelioj, koste de gravaj kolizioj inter la Imperiestro kaj la Papo pro la ekzercado de la tempa potenco: la Sako de Romo fare de la trupoj. de Karolo la 5-a en 1527 sendube konsistigas la apogeon. La skismaj branĉoj de Katolikismo ne diferencas de la komenca arbo pri ĉi tiu punkto: la aŭtocefalaj Ortodoksaj Eklezioj konsistigas, laŭleĝe aŭ fakte, esencan dentajon en la Ŝtato (Grekio, Rusio); La luteraj eklezioj longe estas ŝtataj religioj en certaj nordiaj landoj (Norvegio kaj Svedio) laŭ la maniero de la Brita Alta Eklezio.

Aparte atribueblaj al la militoj de religio, el kiuj la Tridekjara Milito (1618-1648) markis la apogeon en certaj rilatoj, la malfeliĉoj de Eŭropo nutris la pliiĝon de penso rekomendanta la liberecon de civila registaro kontraŭ religia. Sekvante la konfliktojn inter protestantaj sektoj kiuj disŝiris Anglion, John Locke (1632-1704) skizis klaran distingon inter civila potenco kaj religia potenco en sia Eseo pri Toleremo de 1667¹⁵ : kultado "[...] ne koncernas ne mian guberniestron aŭ mia najbaro "; krome, la "[...] tuta mandato, potenco kaj aŭtoritato [de la magistrato] ekzistas por neniu alia celo ol tiu de esti utila en la servo de la bono, konservado kaj paco de la viroj en socio [...]". Li klarigas ĝin en siaj Du traktatoj pri Civila Registaro¹⁶ de 1674, en kiuj li atribuas unikan rolon al la kultoj: "[...] la fino de la religia socio estas atingi feliĉon post ĉi tiu vivo en alia mondo. »

Preskaŭ jarcenton poste, en speco de omaĝo al la liberala filozofo el Oksfordo, kvankam li rezervas la plej grandan parton de sia talento por denunci la fanatikecon al kiu kondukas la religioj, Voltaire (1694-1778) formulis, cetere sed potence, la principon de apartigo de religio kaj politiko en letero de la 19-a de marto 1765 al pastro Élie Bertrand¹⁷ : ĉar la leĝo devas esti la

¹⁵ Locke, John, Letter on Toleration and Other Texts (1667, 1674, 1686), trad. Jean Le Clerc, kol. La Klasikaĵo de Sociaj Sciencoj, uqac.ca, p. 104.

¹⁶ Op. Citita. P.132

¹⁷ Voltaire, Letero al Élie Bertrand, Unua Pastro de la Franca Eklezio, 19-a de marto 1765, en Kompletaj Verkoj, volumo 43 (korespondado de julio 1764 ĝis majo 1765), wikisource.org, n° 5949, teksto establita de Louis Moland, eldonoj Garnier, Parizo, 1883.